

באבא-יאגה והבונה

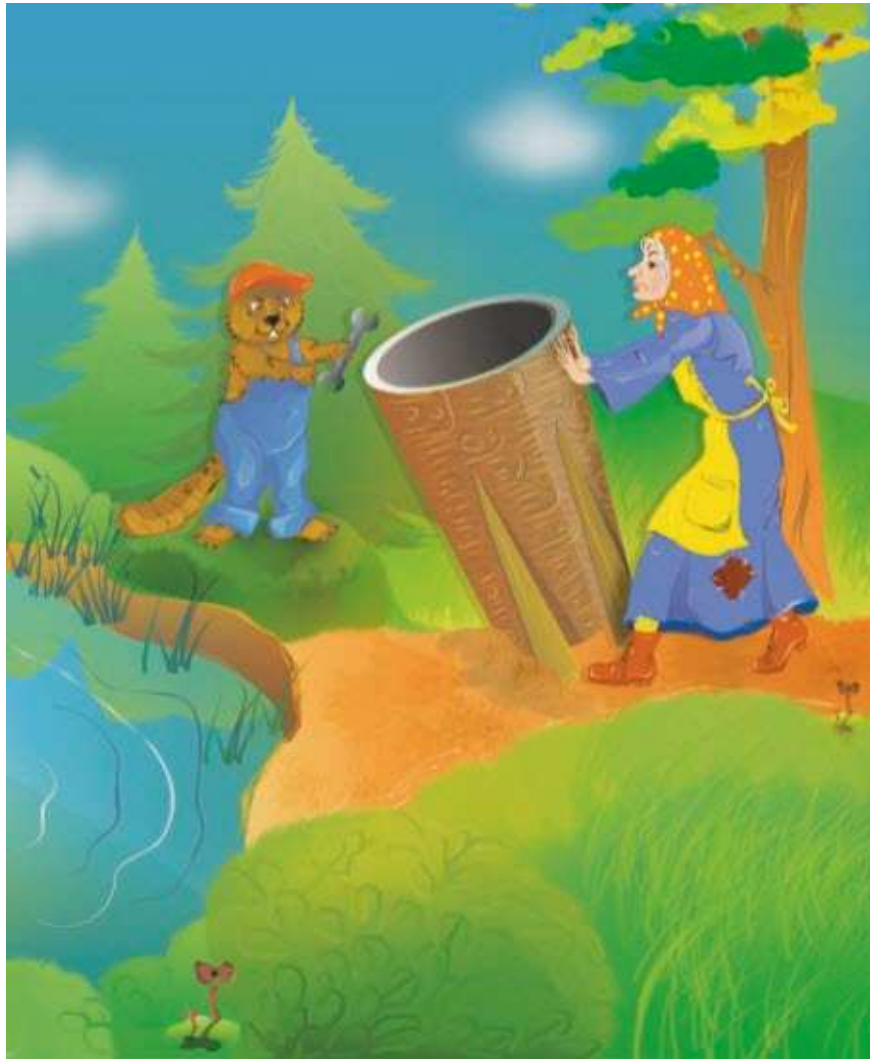
א.ק. טיכונוב

ביער, בקצה הביצה, חיה באבא-יאגה. מרושעת הייתה, רועת-לב, לא נתנה לחיות בשקט לעוברי אורח המזדמנים ולא לחיות היער. את אחד הובילה לתוך ביצה, אחר שרפה במחבת, לשלישי אטמה את המאורה או פירקה קן. כולם סבלו ממנה. אלא שפעם אחת גם לה קרתה אי-נעימות — המכתש שלה התקלקל. לא רוצה לעוף, מה שהיא לא תעשה! המנוע אפילו לא נדלק! בלי תחבורה קשה לחיות ביער, במיוחד אם גמרת כבר את שנת חמש מאות של חייך. באבא-יאגה נאלצה להזמין בעל מלאכה. ובעל המלכה ביער הוא לא אחר אלה הבונה.

הבונה בא ברצון, ניגש לעבודה ותיקן הכל. ועבור התיקון לא לקח דבר מבאבא-יאגה. היא, כמובן, הופתעה, אבל כולם יודעים כי הבונה הוא ייצור קצת מוזר.

באבא-יאגה רצתה ראשית כל לעוף כדי לאסוף צמחי

"למכתש שלך יש עכשיו תכונה סודית! מצא חן בעיניך
לעוף אתמול?"
"מצא חן מאוד" עונה באבא-יאגה.

הקסמים שלה. הגב שלה כבר מזמן כאב מהאיסוף הרגלי. היא התיישבה במכתש, הניעה, ושומעת שצליל המנוע השתנה. נמוך יותר, אחיד, בלי עיטושים ודפיקות משונות. וכשהתחילה לעוף, אזי עפה כל כך מהר וגבוה שלבה הזקן כמעט נדם. מיד גם כאב הגב נעלם וחולשת הרגליים, כל כך נהנתה מהמעוף במכתש המתוקן! באבא-יאגה שכחה הכל ויום שלם התעופפה מעל היערות והשדות, ורק נאלצה להתחמק מהמטוסים. וכשהתעוררה למחרת חשבה "אלך לאסוף פטריות. זה יום שבת והיער בוודאי מלא פטריות." התיישבה במכתש — והוא לא הניע. לא רוצה וזה הכל. תעשי מה שתרצי. נאלצה באבא-יאגה שוב לקרוא לבונה. הבונה בא, בדק הכל — והמכתש עבד שוב. הבונה אפילו עף יחד עם באבא-יאגה עד הנהר. ליד הנהר הבונה יצא מהמכתש והלך הביתה. ובאבא-יאגה שוב חזרה לתעלולים שלה. הפעם החליטה להציף לגרית את המאורה שלה. לקחה מהנהר מים בדלי, ניכנסה למכתש — וזה שוב לא מניע. הלכה לנזוף בבונה. והבונה אומר:

"עכשיו תוכלי לעוף כך רק אם לאף אחד לא תעשי רע.

ואם תתכווני לדבר רע, לכי ברגל. המכתש לא ידלק."
"אך אתה, רמאי!" צעקה באבא-יאגה "ביקשתי אתך
לתקן את המכתש ולא להכניס את הסודות שלך למנוע!
נו, אז תחזיר הכל כפי שהיה! ולאן — אז אפרק את
הסכר שלך!"

"נו, יאגא.. כפי שאת רוצה.. " הסכים הבונה. לקח כלים
והוריד מהמכתש את המנגנון הסודי.

באבא-יאגה עפה שוב לבצע את התעלולים, אבל מצב
הרוח שלה השתנה לגמרי. המכתש עף כמו קודם, כפי
שעף חמש מאוד שנה — נמוך, לאט, מטעתש ומשמיע
רעשים מחרישיים. עד שבאבא-יאגה הגיעה למאורת
הגירית היא התעצבנה ושכחה לגמרי לשם מה באה.
מה לעשות — זיקנה היא לא שמחה. וכשכבר נזכרה
ורצתה להוציא את הדלי מהמכתש, כל המים נשפכו
החוצה. חזרה הביתה עם דלי ריק.

כל הלילה התגלגלה באבא-יאגה במיטה, לא יכלה
להירדם. כל כך התחשק לה לעוף עם ערוח, להגיע עד
הירח. שום תעלולים לא באו לה לראש, רק לאוץ ולהגיע

עד העננים! וכשבא הבוקר היא רצה מהר לבונה.
"שיהיה" אומרת "שים את הסוד שלך חזרה, שיהיה כמו
שלשום!"

הבונה חיך ולקח ליד המכשירים. רק הספיק לגמור את
העבודה ויאגי מיד קפצה למכתש ועפה מהר כמו רוח.
כך היא התעופפה כל היום, עד שנעשה חשך.
וכשנעשה חשך עפה שוב לבונה — שיוסיף למכתש
פנסים, כדי שאפשר יהיה לעוף גם בלילה.

והיא כבר לא פגעה ולא העליבה אף אחד. להפך,
לפעמים עוזרת. פעם תראה את הדרך, פעם תגרש את
הציידים מהיער, פעם תחזיר הביתה דובונים אבודים —
מלמעלה אפשר לראות טוב יותר.

ועכשיו חיות היער כבר קוראים לה אחרת — יאגא
המעופפת.